

Bogății de nepătruns

4. Hristos, Păstorul nostru

Se poate desigur întreba, dacă această relație a Domnului nostru preamărit cu poporul Său ocupă locul care i se cuvine în sufletele noastre. Într-adevăr este absolut adevărat că ea se găsește cel mai frecvent în scrierile Vechiului Testament; însă am pierde foarte mult dacă am presupune că în privința aceasta este vorba numai de relația cu iudeii. Realmente evanghelia după Ioan interzice o astfel de concluzie, căci Domnul explică aici categoric: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă [nu un staul – cuvântul folosit aici este *poimnae*], un singur păstor” (Ioan 10.16). Și Petru spune într-o scrisoare adresată credincioșilor din această epocă: „Pentru că rătăcești ca niște oi, dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre” (1 Petru 2.25); și iarăși: „păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, supraveghind, nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind modele pentru turmă. Și, când Se va arăta Mai-marele Păstor, veți primi cununa, care nu se vestejește, a gloriei.” (1 Petru 5.2-4). Pavel folosește aceeași imagine, atunci când el se adresează bătrânilor adunării din Efes: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, ...” (Faptele Apostolilor 20.28).

Deci Hristos este și astăzi Păstorul alor Săi și ei sunt oile Sale, ei constituie împreună turma Sa. Însă aici există următoarea deosebire: pentru iudei, dacă ei L-ar fi primit, El ar fi fost un Păstor pe pământ; și de asemenea și în Împărăția de o mie de ani El va fi Păstorul poporului Său pământesc. „Și voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor” (Ezechiel 34.23; vezi și Ieremia 23.1-4). Păstorul nostru este El, însă ca Acela care a murit și a înviat, care șade la dreapta lui Dumnezeu. De aceea și scriitorul epistolei către Evrei spune: „Iar Dumnezeu păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor ...” (Evrei 13.20). Deci El păstorește acum pe ai Săi de pe locul Său din înălțime; și de aceea El este numit aici și Păstorul cel mare, care în grija Lui gîngășă pentru oi, atîta timp cât El este absent, dă din aceia care sub călăuzirea și îndrumarea Lui „păzesc turma”. De aceea El, atunci când S-a înălțat la cer, a dat pe unii ca păstori (Efeseni 4.11); și prin aceștia și prin alții, care ocupă o poziție de conducere, El exercită acum funcțiile de Păstor.

Această relație de păstor este denumită așa în ambele epoci prin aceeași expresie; însă binecuvântările garantate în acestea sunt hotărâte prin poziția respectivă și nevoile respective ale oilor. De aceea și acel minunat Psalm 23, această mîngâiere pentru poporul lui Dumnezeu, se lasă aplicat la sfinții tuturor epocilor. Da, el este formulat așa fel, că chiar și Domnul ca Om aici pe pământ a putut folosi vorbirea psalmului, la fel ca rămășița evlavioasă a lui Israel sau credincioșii din timpul de acum.

1. Vrem mai întâi să privim puțin pe Păstorul Însuși: El spune iudeilor: „Dar cine intră pe ușă este păstor al oilor” (Ioan 10.2). Și așa sta El acum înaintea lor, ca Unul care a venit la Israel pe drumul ales de Dumnezeu, care a corespuns tuturor condițiilor din Scriptură profețite cu privire la El, deci Unul căruia I s-a deschis ușa în chip divin, pentru ca El să poată ajunge la oile Sale. Însă poporul ca atare nu L-a primit; și astfel El a devenit și ușă pentru oi (versetul 7). „Toți care au venit mai înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mîntuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viață, și

să o aibă din belșug. *Eu* sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi” (Ioan 10.8-11).

Aici găsim trăsătura caracteristică esențială a Păstorului divin: El Își dă viața pentru oi. El este Hristosul, care a mers în moarte; și dacă El a murit pentru toți, atunci de asemenea toți erau morți (2 Corinteni 5.14). Aici se include toată taina răscumpărării. Oile erau în rătăcire, ele erau pierdute și ar fi pierit pentru totdeauna; însă Păstorul cel bun a mers după cea pierdută, și anume până la moarte, da, la moarte pe cruce, și El a căutat-o până a găsit-o. Aceasta ne-o explică adăugarea păstorul „cel bun”. Noi toți eram ca oile care rătăceau, fiecare mergea pe drumul lui propriu; însă Păstorul cel bun S-a jertfit pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, Și-a dat viața pentru oi; și Dumnezeu a pus asupra Lui toate nelegiuirile noastre (Isaia 53.6). La fel explică și apostolul Pavel, când el năzuia să scoată în evidență caracterul unic în felul lui al dragostei lui Dumnezeu: „Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5.6-8). Întreaga inimă a lui Hristos, da, a lui Dumnezeu, a fost revelată prin moartea Sa; căci în noi nu era nimic care ar fi putut da naștere la sentimentele Sale, care ar fi putut să-L determine să ocupe locul nostru, ca să ne răscumpere cu sângele Său prețios. Căci „în noaptea, în care El a fost vândut, El a luat pâine, a mulțumit ...” și a instituit Masa spre amintirea jertfei Sale înfăptuite. Vedem deci Dumnezeirea Lui desăvârșită și alături stând direct răutatea totală a omului; însă prezentarea deplină a ceea ce era omul nu putea împiedica revelarea a ceea ce era El. Nu, ci așa cum lumina soarelui, când strălucește pe un nor întunecat al furtunii, are efect mai luminos și mai intens, tot așa și bunătatea, harul și dragostea lui Hristos devin mai mari prin răul total, care L-a dus la cruce, privit din partea omului. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.

Prin faptul că Și-a dat viața pentru oi, El a dobândit dreptul de a le poseda. După aceasta urmează o altă acțiune: El dă viața oilor. „Hoțul nu vine decât să fure și să înjunghie și să omoare. *Eu* am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10.10); și iarăși: „... Și *Eu* le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (versetul 28). În legătură cu aceasta mai putem cita un alt cuvânt: „*Eu* sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit. ...” (versetul 9). Adăugăm locul acesta pentru a arăta clar cum Hristos dă viață, și anume niciodată fără credința în El. „Cine crede în Fiul are viața eternă” (Ioan 3.36). De aceea El este prezentat aici ca „ușa”; și oricine intră prin El, va fi mântuit, are viața veșnică. Ar fi fatal să se presupună că El ar dăruia într-adevăr viața exclusiv ca dar – și într-adevăr El o dă ca dar suveran -, dar aceasta ar putea avea loc fără o credință personală. Căci tocmai acesta este mijlocul ales spre această viață, prin care ele se caracterizează ca oi ale Sale și astfel sunt puse deoparte pentru El din lume.

De asemenea se mai spune: „Acestuia, portarul îi deschide și oile aud glasul lui; și el își cheamă oile pe nume și le duce afară.” Și în afară de aceasta: „... *Eu* le cunosc [pe oile Sale]” (versetele 3.14-27). Aceasta a exemplificat-o El foarte clar în cazul orbului: El l-a întâmpinat pe când era orb, i-a deschis ochii și l-a scos afară din iudaism; și după aceea l-a făcut un adorator al Lui Însuși ca Fiu al lui Dumnezeu. În această Evanghelie sunt ilustrate în afară de locul acesta de mai multe ori trăsăturile caracteristice ale Păstorului cel bun. Să luăm numai un exemplu din capitolul 1 al acestei evanghelii: „Isus l-a văzut pe Natanael venind spre El și a spus despre el: «Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie.» Natanael l-a spus: «De unde mă cunoști?» Isus a răspuns și i-a zis: «Înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut, când erai sub smochin»” (Ioan 1.47,48). El cunoaște oile Sale mai dinainte, din veșnicie; și la timpul Său le cheamă cu numele, li se adresează cu un cuvânt plin de putere; și glasul Lui

pătrunde în sufletele lor și le scoate afară, în timp ce ele Îl recunosc spontan ca fiind glasul Păstorului cel bun. Așa cum era în dimineața învierii, când El a spus numai: „Maria”, și imediat ea a răspuns „Rabunii”, la fel este și acum: oile Lui ascultă glasul Lui și Îl urmează imediat. În felul acesta El a chemat pe fiecare în turma Sa, și la fel va face mereu, până când și ultima oaie care rătăcește pe munți sau în pustiu va fi adusă sub îngrijirea Sa de Păstor. „Eu le cunosc pe ale Mele” este cu certitudine un cuvânt foarte mângâietor pentru inima celor care sunt ai Săi, care se află încă în pustiu – chiar dacă sunt sub călăuzirea Sa -, care deseori le lipsește credința sau sunt oboșiți; cât de des vine aici ispita de a te îndoii de purtarea Sa de grijă și de dragostea Sa! „Eu le cunosc pe ale Mele”, aceasta ar trebui să alunge orice teamă și orice frică, prin aceea că ele ne revelează, oricum ar avea loc aceasta, că ochii Lui sunt permanent îndreptați asupra noastră și cunoaște toată situația noastră cu toate nevoile ei, da, ne cunoaște în totalitate!

Ne-am referit deja că turma Sa se compune din iudei și păgâni, așa cum El învață în versetul 16. Realmente aici este prezentată toată istoria constituirii turmei Sale: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi *o singură* turmă, *un singur* păstor” (Ioan 10.16). Aceasta este caracteristica deosebită a turmei Sale din epoca actuală. În trecut numai Israel era turma Sa, de aceea și Psalmul 23 începe cu cuvintele: „*Iehova* (Domnul) este Păstorul meu.” Dar deoarece El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit, prin moartea Sa El a dărâmat zidul de la mijloc al împrejmirii, care despărțea pe iudei de națiuni, și astfel în sângele Său a pus temelia pentru ca oile să fie chemate laolaltă în aceeași măsură din ambele grupe, și anume prin credința în Numele Său. Și așa cheamă El, începând de la Rusalii, oile Sale din fiecare țară și orice poziție socială; și ele aud glasul Lui, sunt aduse și constituie împreună, fie că sunt iudei sau păgâni, *o singură* turmă și *un singur* Păstor.

O altă caracteristică a Păstorului cel bun este că El păstrează în siguranță oile Sale. „Și Eu le dau viața eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10.28,29).

Deci El garantează siguranță absolută celor care sunt ai Lui. Chiar dacă lupul va putea răpi oile de la păstorul plătit, care nu este adevăratul păstor, dar nimeni nu le va putea răpi din mâna Sa. Ce liniște ar trebui să dea inimilor noastre, când citim aceste cuvinte!

2. Probabil este de folos să intrăm mai amănunțit în detaliile referitoare la însușirile oilor.

Ele aud glasul Lui (Ioan 10.1,16,27). Aceasta revine, așa cum s-a explicat, la primul început, când El cheamă cu numele oile Sale, prin care ele sunt caracterizate ca oi ale Sale. Totodată Domnul Însuși arată clar contrastul: „Dar voi”, spune El iudeilor, „nu credeți, pentru că nu sunteți oile Mele, cum v-am spus. Oile Mele aud glasul Meu” (versetele 26 și 27). Cu aceasta putem lega o altă trăsătură de caracter: „Nu cunosc glasul străinilor” (versetul 5). În aceasta este inclusă siguranța turmei. Oile cunosc imediat glasul păstorului; dar oricât de mult străinul va imita intonația păstorului – ele nu cunosc glasul lui; aceasta înseamnă că ele îl demască ca străin. Aceasta învață și apostolul Ioan. „Dar voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate. ... Și, cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum aceeași ungeră vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El” (1 Ioan 2.20,27). Deci nu este necesar să ști toate detaliile rătăcirilor care se răspândesc în jur, ca să scapi de ademenirile lor: ne este destul să cunoaștem glasul Păstorului cel bun; și siguranța noastră constă în aceea, că noi auzim totdeauna glasul Său, dacă tot mai mult ne familiarizăm cu el și tot mai mult

ocupăm poziția femeii care stătea la picioarele lui Isus și asculta cuvintele Sale (Luca 10.39). Aceasta ne protejează direct de toate pericolele și ne aduce siguranță și binecuvântare.

Ascultarea de glasul Lui conduce la faptul că oile Îl urmează pe Păstor. El „... merge înaintea lor; și oile Îl urmează, pentru că Îi cunosc glasul.” „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează” (versetele 4 și 27). Oaia nu are voință proprie, ci numai pe aceea a Păstorului; și dacă încetează să-L urmeze, ea va deveni o oaie rătăcitoare. „Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit”, spune profetul, „ne-am întors fiecare la calea lui” (Isaia 53.6). În țările din Orient precum și în unele părți din Europa, păstorul merge totdeauna înaintea oilor sale: când el înaintează, ele îl urmează; și când el se oprește, se opresc și oile. La aceasta Se referă Domnul în pasajul de față și folosește această imagine obișnuită, ca să ne dea o învățătură deosebit de importantă. Căci pentru a urma pe Păstor, oaia trebuie în mod necesar să aibă privirea îndreptată spre El, da, trebuie să fie mereu atentă, ca să știe cu certitudine când el vrea să se pună în mișcare, și în ce direcție vrea El să fie urmat. Deci toate sunt în mâna Păstorului: Lui Îi revine sarcina să recunoască pericolele, să poarte grijă de întreținerea oilor și să le arate drumul. Responsabilitatea oilor constă în a-L urma pe Păstor, oriunde El le-ar conduce, să-L urmeze atâta timp, până când El vine să le ia la Sine.

Aici se mai spune și că oile cunosc pe Păstor. Ele cunosc nu numai glasul Lui; ci și pe El Însuși. „Eu sunt Păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi” (Ioan 10.14,15). Aceasta este binecuvântarea cea mai mare de care poate avea parte o oaie; căci ea include și accesul la gândurile Sale, la căile și dorințele Sale, da, la cunoașterea Lui Însuși. În felul acesta suntem introduși în părtășia cu El. S-ar putea chiar ca noi să cunoaștem glasul Lui și să-L urmăm, dar totuși să fim puțin familiarizați cu caracterul Său. Să-L cunoști pe El, aceasta o numește apostolul Ioan ca fiind o caracteristică a părinților din familia lui Dumnezeu. „V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Ce care este de la început” (1 Ioan 2.14). Aceasta este deci lucrul cel mai înalt, pe care un credincios îl poate ajunge. Și Domnul Însuși dorește, ca aceia – și anume într-o măsură nesfârșită -, să ajungă la aceasta: „cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl” (Ioan 10.15). El ne cunoaște; și este dorința Lui ca și noi să-L cunoaștem. Fie ca El să ne conducă la o relație crescândă cu El, așa fel ca sufletele noastre să-L aibă permanent înaintea ochilor și noi să creștem zilnic prin puterea Duhului Sfânt în cunoașterea Lui Însuși, atât a ceea ce este El cu adevărat, cât și a ceea ce înseamnă El pentru noi!

3. Probabil ne ajută la înțelegerea atât a relației oilor cu Păstorul lor cât și a privilegiilor lor, dacă ținem seama și de Psalmul 23.

„Iehova (Domnul) este Păstorul meu” (versetul 1). Totul depinde de relație, deci dacă și noi putem vorbi cu adevărat o astfel de vorbire. Că Domnul este un Păstor, aceasta o poate spune oricine; de aceea însemnătatea acestei afirmații constă în totalitate pe cuvântul „meu”. Să spui „Păstorul meu”, aceasta este vorbirea credinței: deci cuvântul „meu” este ușa de intrare la acest Psalm. Ce binecuvântat este, dacă și noi ne însușim aceste cuvinte și putem spune: „Domnul Isus este Păstorul meu”. Și ce urmează după aceea? „Nu voi duce lipsă de nimic”. Nouă nu ne va lipsi nimic, și anume nu pentru că suntem oi, ci pentru că El este Păstorul nostru. Această concluzie nu rezultă din ceea ce suntem noi pentru El, ci din ceea ce este El pentru noi. Să vezi aceasta clar, întărește foarte mult sufletul, căci mulți dintre noi sunt înclinați să înceapă la ei înșiși; și dacă urmare acestui fapt remarcăm ce fapte sărăcicioase, slabe și nestatornice suntem noi, ne cuprind îndoiala și temerile. Dar dacă începem la Domnul și privim la ceea ce este El în Sine Însuși, dar și în relația Lui cu noi, atunci vom obține certitudinea bine justificată: „Nu voi duce lipsă de nimic”. Căci cu certitudine este așa, că

Păstorul va avea grijă și de oile Sale. Ce nebunesc ar fi, dacă copiii s-ar îndoii că părinții lor și mâine vor avea grijă de ei. Dar mult mai nebunesc ar fi, dacă *noi* am face aceasta – în timp ce avem un astfel de Păstor! Este suficient pentru inimile noastre să știe, că El este al nostru; și în această încredere plăcută putem lăsa totul în mâinile Aceluia care „Își va paște turma” (Isaia 40.11). El este al nostru; și în El avem totul; de aceea și inima se poate odihni în pace desăvârșită, și anume în deplina siguranță a dragostei Sale care nu poate înșela, atotputerniciei Sale, tăriei și purtării de grijă neobosită.

„El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite” (Psalm 23.2). Deci El poartă de grijă pentru binecuvântări potrivite, pentru ce este necesar la întreținere, odihnă și învioreare. Pe pășuni crește iarbă verde fragedă, din care oile se hrănesc cu apetit și plăcere, până se satură; și când s-au saturat – „ca de măduvă și de grăsime” -, atunci se culcă lângă apele reci, înviorătoare ale odihnei. Așa se spune și în Ioan 10: „Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune” (versetul 9). Cât de mult se revelează aici inima Păstorului, care slujește nevoilor alor Săi și veghează ca ei să primească tot ce au nevoie. Fericite sunt oile care se află sub o ocrotire permanentă, plină de dragoste și grijulie!

„El îmi înviorează sufletul; mă conduce pe cărări ale dreptății, datorită Numelui Său” (Psalm 23.3). Așa se spune și într-o cântare:

*Chiar dacă merg în rătăcire
Mi-aduce sufletul 'napoi.*

Și aceasta face parte din funcția Lui de Păstor. Nu este nevoie să se spună că baza, pe care El face aceasta este lucrarea Sa făcută: ispășirea pentru păcate noastre, pe care El a făcut-o (1 Ioan 2.1,2). Însă în Psalmul acesta această restabilire este privită ca lucrare a Păstorului. Oaia umblă în jur și se rătăcește; dar Păstorul pleacă în căutarea ei; și când a găsit-o, o aduce în siguranță înapoi la turmă. El are în vedere toate oile Sale; și niciuna nu pleacă fără ca El să știe; și dacă cineva dintre noi s-a rătăcit cândva, cu siguranță am fi pierit, dacă El nu ar fi venit după noi și în slujba dragostei Lui nu ne-ar fi adus înapoi.

Așa după cum noi Îi datorăm Lui restabilirea noastră, tot așa aceasta este valabil și pentru păzirea și călăuzirea pe cărările corecte, cărările dreptății, cărări care sunt în concordanță cu voia Sa. În privința aceasta să ne gândim și la faptul că El ne conduce în felul acesta „datorită Numelui Său”. Nu se poate repeta suficient de mult că din nou este vorba de ceea ce este El, de ceea ce se poate atribui bun Numelui Său; și de aceea este vorba și de propria Lui onoare, când El ne conduce pe aceste cărări ale dreptății. Pe această bază noi ne putem ruga Lui totdeauna; și oricând vom face aceasta, El nu va respinge rugăciunile noastre. La fel a fost și la Iosua: când izraeliții au fost bătuți de oamenii din Ai ca urmare a păcatului lui Acan, Iosua și-a rupt hainele, a căzut înaintea chivotului Domnului cu fața la pământ și a implorat înaintea lui Dumnezeu; și toată urgența strigătului lui a fost exprimată în cele din urmă în singura întrebare: „Și ce vei face cu marele Tău Nume?” (Iosua 7.6-9). După ce el a ajuns la o astfel de înălțime, răspunsul a venit imediat. De aceea să ne gândim permanent că Domnul Se va îngriji întotdeauna de ceea ce este în legătură cu Numele Său, ca să ne conducă pe calea care corespunde voii Sale!

Acum psalmistul devine tot mai îndrăzneț. Mai întâi el ne-a relatat cine este Iehova (Domnul) și ce face El. Din aceasta el scoate încredere și drept urmare poate spune: „Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie” (Psalm 23.4). Valea umbrei morții nu înseamnă atât de mult că noi trecem prin moarte, ci mai degrabă înseamnă caracterul drumului nostru pe scena aceasta.

Noi mergem printr-o lume condamnată. Moartea este deasupra ei ca o ghilotină; și de aceea pentru credinciosul, care înțelege gândurile lui Dumnezeu, ea este o vale a umbrei morții. Dar care este antidotul împotriva fricii? „Tu ești cu Mine.” Acesta este realmente izvorul siguranței și binecuvântării noastre: Domnul este cu noi. Prezența Sa se arată în aceea, că noi avem cu noi toiagul Său și nuiaua Sa, ca să ne călăuzească; toiagul ca să ne protejeze și nuiaua ca să ne călăuzească. Pătrundem noi suficient de adânc în acestea? Avem noi acestea așa de permanent înaintea sufletelor noastre, precum ar trebui să fie, că Domnul este cu noi și că toiagul Său și nuiaua Sa ne mângâie? Oricât de posomorât și trist ar fi în jurul nostru, oricât de slabi și oboșiți am fi noi – noi avem un izvor inepuizabil de putere în Acela care este Păstorul nostru; da, noi avem prezența Sa, ca să învioreze sufletele noastre, toiagul Său și nuiaua Sa, ca să ne conducă corect în momentele noastre de derută și să ne sprijine în slăbiciuni. Preamărit să-I fie Numele!

Acum avem a face cu o altă trăsătură caracteristică și un alt caracter de binecuvântare. „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei; mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalm 23.5). Nu numai cărarea noastră poate fi în valea umbrei morții, ci în jurul nostru pot fi vrăjmași. Însă El, care este la noi, oferă protecție deplin suficientă în aceste greutăți. Chiar dacă ei urlă și distrug: „Tu”, spune David, „îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei”. El va ocroti poporul Său, și vrăjmașii vor trebui să recunoască că Domnul îl face să aibă parte de ocrotire, protecție și purtare de grijă. De aceea și apostolul poate să scrie: „... pentru că El a spus: «Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi», încât să spunem cu îndrăzneală: «Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?»” (Evrei 13.5,6).

Însă noi avem mai mult: Tu „mi-ai uns capul cu untdelemn” (ungerea lui Dumnezeu; Duhul puterii); și astfel el poate continua: „paharul meu este plin de dă pe deasupra”. Nimic nu mai lipsește; el este umplut până la revărsare cu bunătate și îndurare, și aceasta în împrejurări de așa natură. Aceasta are loc în baza faptului că noi avem pe Domnul ca Păstor; căci totul se revărsă de la El, din ceea ce înseamnă că El ne-a adus în această relație. În privința aceasta nu ar trebui să uităm, că aceasta este partea noastră actuală. Acestea nu sunt binecuvântări pe care noi le vom primi cândva, ci sunt binecuvântări pe care noi le posedăm deja acum. Cât de îngustă ne pare inima lui Dumnezeu în necredința noastră! De aceea noi trebuie să învățăm tot mai mult de la El Însuși, ca să înțelegem tot mai desăvârșit nemărginirea harului Său și bogăția purtării Sale de grijă pentru noi, în timp ce noi încă mergem prin pustiu. Foarte sigur noi putem spune: „Domnul este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic.”

Finalul este la fel de simplu pe cât de minunat: „Da, bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.” Cum putem ști aceasta? Pe baza a tot ceea ce El este ca Păstor al nostru. Numai încrederea în El și cunoașterea a ceea ce I se cuvine ne permite să vorbim astfel. Însă urmează mai mult: „Și voi locui în casa Domnului zile îndelungate”. Totul conduce exact într-acolo. Noi suntem deja acum binecuvântați și ne bucurăm de tot ce Hristos este ca Păstor pentru noi; însă noi vom avea parte de binecuvântare mai bogată și bucurie mai desăvârșită, când El va veni ca să ne ia la Sine, și atunci vom fi pentru totdeauna la El. Însă noi nu trebuie să trecem cu vederea aplicarea acestor cuvinte la prezent. Harul lucrează așa fel asupra inimii, că noi suntem atrași tot mai aproape de Acela de la care vine, și în noi ia naștere dorința să locuim pentru totdeauna în casa Sa, da, să fim veșnic înaintea Lui și să umblăm în prezența Sa. „Un lucru l-am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să întreb despre El în templul Său” (Psalm 27.4). În felul acesta inima este atrasă și se dedică contemplării Aceluia a cărui frumusețe a fost arătată în căile Sale pline de har și de dragoste; și de aceea inima nu mai poate găsi nici o odihnă și satisfacție, decât numai în prezența subiectului contemplării ei.

4. Hristos, Păstorul nostru

Totul, fiecare binecuvântare, Îl are pe El ca centru; și de aceea și sufletul, care știe aceasta, dorește să fie pentru totdeauna la El. Ferice de cel care a învățat această lecție, că în afară de Hristos nu mai ai nevoie de nimic; că El este suficient ca să umple inima și sufletul!

Domnul să ne descopere tot mai mult frumusețea Sa, dar și caracterul de nespus al binecuvântărilor care sunt partea noastră; căci numai prin har noi am fost aduși în această relație cu El ca Păstor.